

[Arentoft]

på EDB. Det vil eventuelt blive overvejet i en arbejdsgruppe, når lovforslaget er vedtaget.

Jeg synes, det var rimeligt, om man havde afklaret det, inden man vedtog lovforslaget, og jeg kan simpelt hen ikke forstå, hvad man vil opnå ved det. Hvis man tænker sig en ny jagttegnsløser på 19 eller 20 år, skal det, der står om ham i kriminalregisteret, samkøres med jagttegnsregisteret, og så skal man se, om manden har strafbare forhold, der gør, at han ikke kan få jagttegn og ikke kan få lov til at købe et haglgevær.

Det forhindrer da ikke den mand i, når han bliver 40 eller 50 år, at skyde sin kone eller foretage et bræk med det gevær. Der er overhovedet ingen sikkerhed i det.

Der står også i bemærkningerne, at man har forsøgt at lave en prøvekørsel med kriminalregisteret og 500 jagttegnsindehavere over 50 år, og det viste, at 0,2 pct. var registreret for forhold, der eventuelt kunne have betydning for, om vedkommende kunne erhverve jagttegn. Altså »eventuelt kunne« osv. osv. Der ligger ingen sag i dette her.

Det, der bekymrer mig, er, at en eventuel samkøring og yderligere belastning af politiet osv. selvfølgelig vil koste noget i administration, og det vil man eventuelt lægge på jagtkortet; det vil sige, at de lovlydige jægere skal betale for dette her.

Yderligere er der, som det er sagt af mange ordførere, 600.000-700.000 haglbøsser ude allerede, og jeg er helt sikker på, at de, der vil begå en forbrydelse med et sådant våben, uanset om samtlige våben var registreret, nok skulle få fat i dem og begå de forbrydelser, de vil. Der ligger altså reelt ingen beskyttelse i dette. At få alle dem registreret er en håbløs opgave.

Derimod mener jeg, det er fornuftigt, hvis man for fremtiden kræver fremvisning af et gyldigt jagttegn, når nogen skal købe haglbøsse. Så behøver man ikke at have foretaget hele denne politiundersøgelse, for for at få et jagttegn skal man på et kursus, og mange af de nye jagttegnsløserne melder sig ind i en jagtorganisation; dér lærer man dem at kende, så man får et indtryk af dem, og det er efter min mening alt rigeligt.

Som et lille eksempel kan jeg nævne det grusomme med den dame, der i går forsøgte at skyde en læge. Det havde hun forberedt, og det gevær, hun brugte, havde hun stjålet.

Det forhindres heller ikke af en registrering. Derfor tror jeg, der bliver tale om en overadministration ved dette her, som faktisk ikke giver nogen reel løsning på problemet.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Vi kan alle sammen beklage, at det skal være nødvendigt at lovgive på dette område – det gør jeg i hvert fald. Det er, som om vi fjerner os fra den opfattelse, vi har haft hidtil, nemlig at våben, der kan anvendes til drab, eller hvis formål er at kunne dræbe andre, skal folk ikke kunne have her i landet uden en tilladelse, men våben, hvis formål er jagt eller sport, som tilfældet er med jagtgeværer, ønsker vi ikke at have et stort apparat til at forhindre folk i at besidde og anvende.

Men desværre har det jo vist sig, som det også er blevet nævnt af flere, at der har været alt for mange tilfælde her i landet, hvor et jagtvåben netop er blevet anvendt som et våben, der kunne dræbe. Derfor synes jeg ligesom flertallet i folketinget, at det er nødvendigt at søge frem til en lovgivning, så man kan gribe ind.

Til gengæld vil jeg gerne have, at den lovgivning, vi så udformer, griber så lidt ind som muligt over for dem, der vil anvende våbnene på den måde, det hele tiden har været tænkt. Jeg forstår da godt de synspunkter, der er fremført først af hr. Hagen Hagensen og derefter af andre med hensyn til spørgsmålet om samkøring. Det har jo også noget at gøre med, jeg kan vel næsten sige den generelle modstand, der er i folketinget imod for megen registrering. Det har jeg sympati for; jeg mener, at vi skal undgå en overdreven registrering her i landet, og her er man på et område, hvor man må sige: er det virkelig så nødvendigt, at vi gør det her?

Imidlertid kan vi ikke se helt væk fra, at det kan have betydning – dér er jeg altså ikke ganske enig med hr. Arentoft – for man kan selvfølgelig stille spørgsmålet. Nu er der nogle bestemte grupper her i landet, der har vist, at de ikke er i stand til at besidde jagtgeværer på en rimelig og anstændig måde, tværtimod. Vi forhindrer dem i fremtiden i at kunne gå ud og købe et jagtgevær, men det er jo antagelig næsten alle sammen personer, der vil kunne gennemføre en jagtprøve, der jo ikke har noget at gøre med vurderingen af personerne i anden henseende, altså hvorvidt